

Príchod / Hod Kockou

**Pomalíčky, bez nejakého zbytočného náhlenia, vykračuje si to v smere toho malého pralesa i on. Žeby bol nejako špeciálne oblečený do počasia zimných dní, to by sa zdalo ťažko. Jeho odev je skoro celý zahalený v plášti, čo s farbou snehu rozhodne nespĺýva. Skôr v nej vyniká. Len čižmy mu je z pod neho vidno, ako tie nohy nadvihuje, snád' v snahe do snehu nezapaďnúť. Zrýchli, až keď sa k pralesu priblíži. Ako keby sa už do neho nevedel dočkať vojsť. A presne tak i učiní. Hneď čo mu podrážka čižmy dopadne na zelenú podlahu pralesa, mierne svoj plášť rozťahne poskytujúc pohľad i zvyšku jeho outfitu, ktorý nie je ničím špeciálny. Len košeľa a nohavice s opaskom, ktorý nesie nejakú brašnu a prútik. Vydýchne si. Pokračuje v ceste tým pomalým krokom, než sa dopracuje do samého stredu, než sa pozastaví, keď mu očka padnú na tú kamennú misu. Priblíži sa k nej, očkami ťukajúc po jej celom povrchu, možno v snahe prečítať, čo sa na nej píše. Chvíľu len mlčky stojí, než sa rukami natiahne k prvej guli a presunie ju na značenie slnka.* [Z rozsahu 1-10 padlo číslo 4.]*

SOL

**Po položení gule sebou ucukne. A ešte aby neucukol, keď to má vyzerat' ako keby mu niekto vypol v dome elektrinu. Až na to, že tou elektrinou je slnko samo, žeo. Odtiahne ruky od tých gulí a vlastne celej kamennej misky, než očka stočí k oblohe. A to sebou ucukne druhý raz, akurát, že tentoraz i s nejakým validnejším dôvodom. Kto by sebou nemykol, keď si to na neho letí roj komárov, že? Stiahne svoje dlane pod plášť, niekde na tú brašnu a sklopí k nej zrak. Otvorí ju. Začne v nej šmatrat' */Levandul'a... levandul'a. Vogo, nevrav, že tu nemám levandul'u!/*Stisne pery k sebe. To mu už očka sklznú k tomu prútiku. */Ne. Ne v tom kúzle som furt marnej./*A to už krokom ustúpi dozadu, ako keby ho to od tých komárov malo vzdialit'. */Ale môžem to aspoň votestovať.../*Zhrabne prútik do dlane. Pravej, než ním predvedie akúsi inkantáciu v smere letu toho hmyzu, vyslovujúc prosté.* Sýnta væra! //Nech cítia levandul'u.../*A následne, vytiahne svoje ruky dohora a skúsi si nimi zakryť tvár. I oči privrie. Snád' v snahe aby ho tie komáre nedošťípali do škaredosti.* [Uživateli se nepodařilo kouzlo Sýnta væra.]*

**Keď sa jeho snaha o kúzlo stane márnou a ruky ho predsa len skvelo neochránia, tak z neho predsa len pár malých syknutí nad štipnutiami vypadnú. Nijako po tých malých tvoroch ale nechňape. Nemohlo by sa zdať, že by im mal snahu ublížiť. Len prosto proste tisne pery a viečka k sebe, ako keby sa to snažil presedieť, kým to neskončí. Čo samozrejme evidentne i skončí. Nafúkne líčka a ruky stiahne, ale len niekde k úrovni svojej tváre, lícných kostí. Prejde si po pokožke prstíkmi, v zjavnej snahe vyhládať tie čerstvé štipnutia.* //Nemôžu prenášať choroby, je to školskej turnaj.../*Stisne pery k sebe.* //Vogo, ne, to im neverím po tom dogabanom chrpte./*A zasa nakukne dolu do svojej brašne.* //Vodu som si tiež nezobral... hlavne neškrabať./*No, on by sa určite zabýval svojimi novými doplnkami krásy ďalej, ale pri odvrátení zraku od brašny, mu asi dopne, že vlastne skoro nič vidieť nemôže, ako je tá tma. Ako keby mu nedopínalo, že i v tej brašne sa orientuje podľa hmatu. Ale možno sa tak, že mu zasvietilo v hlave, dopne už len z toho dôvodu, že mu v nej snád' zahrá ta správa. Jeho výraz by sa spokojný vôbec zdať nemusel. Ale v tej tme sa pravdepodobne nezdá nijaký. Chvíľu mlčí, než sebou ohne v kolenách a čupne si na zem. Zaborí ich do hlíny pod sebou. Zhlboka sa nadýchne a dlane spojí prepletením prstov v oblasti oproti svojej hrudi. Privrie očka.* Padre nuestro que estás en los cielos... *Mrmlajúc si ďalej v tichosti popodnos, než to ukončí prostým.* Amén.*

YARA

**Pokiaľ jeho snaha o nájdenie vnútorného svetla modlením vážne vyjde, tak sa len tak zmierlivo pousmeje a bez nejakého zapierania o ruky sa postaví späť na obe nohy. Nohavice si letmo otrepe od prípadnej špiny a zasa sa natočí ku kamennej miske. Popadne ďalšiu guľu a premiestni ju do toho určeného miesta Vody. To sebou sekne. Ako keby sa zasekol s ním čas. Teda do momentu, než si natiahne dlaň ku krku a zatúka očami niekde v smere tej guľe. Posunie sa nohou o krok späť, zmätene tikajúc po okolí očami, v snahe pravdepodobne nájsť ako má všetko zvrátiť. Spočínie na tom riešení. Očami, samozrejme, ktoré sa mu akýmsi prekvapením, až údivom rozširia. Pozoruje ho, než natiahne dlane pred seba a skúsi urobiť krok vpred.* My sme sa už videli... pamätáš? *Vyjde z neho pomaly, ako keby mal ťažkosti pri každom jednom nádychu medzi slovami.* Neboj sa, Plášťik. //Nedezorientuje ma, sme kamoši.// *Hodí po ňom akýsi ľútostivý výraz a krokami sa ďalej pomaličky približuje.* //Chudák...// *A ako sa natiahne dlaňou k jeho krovkám, tak druhou namieri v jeho smere prútikom inkantáciu.* Hi-doi ne-muri. Ti to pomôže, neboj. *A skúsi prejsť miernym hladivým dotykom, po jeho krovkách. Než sa natiahne bližšie, jemne ho objímajúc, rukou ďalej hladiac, snáď v snahe ho pri tom kúzle ešte upokojiť i normálne.* [Užívateľ seslal kouzlo Hidoi nemuri. Uvede namiereného tvora do hlbokého zenového spánku beze snů. Tvor se neprobere dříve jak za půl hodiny.]*

YVY

**Akonáhle sa mu kovoplášťa podarí uspať a pralesom sa rozpustí, ďalej pokračuje v jeho objímaní jednou rukou a hladení po krovkách. Len pritom natiahne druhou rukou kapucňu cez svoju hlavu. Akoby ho mala ochrániť pred zmoknutím. Až po nejakej chvíli sa zasa zdvihne, možno ešte odprevadí toho kovoplášťa pohľadom, pokiaľ kúzlo vyprchá, a podíde bližšie k tej kamennej miske. Popadne ďalšiu guľu a položí ju na miesto Zeme. Nie je slepej. Toho schmutia rastlín naokolo si určite povšimne, keďže začne ťukať očami sem a tam, tisnúc pery k sebe, až strácajú farbu. To mu tvár klesne. Naopak dlaň natiahne pred seba, do zorného poľa a pootvorí. Keď sa mu naskytne pohľad na to skamenené semienko tak letmo zvráti obočie a pokrčí kútikmi pier. Prudko sebou trhne a obzrie sa okolo, než zasa spočínie na semienku.* //To ku mne práve rozpráva kytka?// Kámo, dobrá otázka. Nevieam. *Prehodí a pery stisne k sebe s pokrčením ramien.* Možno motivujúci mať nemáš, možno to máš proste robiť lebo to máš robiť. *Pokračuje.* Som sa narodil aby som žil a raz umrel. Ty existuješ abys vyrástla a raz zdochla tiež. S tým nič nenarobíš. Nemáš hľadať motiváciu k existencii. *Pokrúti hlavou, ako keby slová čo hovoril boli jasná vec.* To, že ti to zdochnutie niekto dopraje skôr je už na jeho triku. Von skončí v pekle. Musíš proste dúfať, že to tebe nespraví. Aj ja dúfam, že ma nikto náhodne nezavraždí. Alebo sa môžeš brániť, to pak- //Vogo to tu fakt filozofujem s kytkou? Mi hrabe?//*

**Nakrčí obočie. Či je to faktom, že mu práve asi doplo, že tu kecá somariny do éteru bude záhadou ale celkom ľahko vylúštiteľnou záhadou, keďže instantne zmlkne. Prejde si semienko ešte raz očami.* //Je kamenné. Mám odstrániť tú kamennú vrstvu? Slová ju neodstránia. Je to príliš malé aby som to skúsil niečím pevným... nástroje rovnaké nemám. Bombarda by odpálila aj semienko a ešte omylom zapálila les.// *Povzdychne si. Uzavrie pritom dlaň, snáď aby semienko neodfúkol.* //Čo ak... nebude to zahrávanie s prírodou? Ne. Stejnak je rastlina. Len asi iná. Jo.// *To vytiahne druhú dlaň s prútikom a inkantáciou namieri na povrch toho semienka.* Kaktufors. *A ďalej mlčí.* [Užívateľ seslal kouzlo Kaktufors. Namírená vec se přemění na kaktus, s nímž lze nadále manipulovat pohyby hůlky.]*

**Ak sa mu podarí premeniť semienko na kaktus, alebo teda, inej druh rastliny, tak mu jeden kútik povyskočí dohora a začne sa obzerat' po okolí, ako keby to malo zabrat'. No, lenže mu asi nedopína, že von furt nejako nerástol, žeo. Tak kukne zasa na ten kaktus, ktorý si položí do tej kamennej misy, keď je tam už viac miesta a prejde si ho očami. To mu snáď konečne niečo dopne. Zoberie ho, opatrne tak, kde ho predtým držal - takže za spodok - a presunie letmo na zem. Prútikom namieri a prehlási.* Herbivicus! *Ako keby mu práve to malo pomôcť.* [Užívateľ seslal kouzlo Herbivicus. Zrychlí růst dané rostliny.]*

YBYTU

**A pokiaľ sa všetko podarí, tak ako by sa malo a jeho nekonvenčná metóda zafunguje, tak si vydýchne. Ako vážne z hĺbky duše vydýchne a zasa sa natočí k tej kamennej mise. Siahne na predposlednú guľu a presunie ju na značku Vetra. Len tam stojí. Začne sa obzerat' a stojí, a mlčí, a na tvári nesie zmätený výraz. * //To som to tam dal zle? Tak blbej zas nejsom.// *No, keď sa začnú ozývať tie hlasy tak sebou ucukne presne v ich smere. Nakrčí nos i obočie. Výkročí. Priblíži sa k tej hustej zarastenej ceste a nafúkne líčka. To urobí jeden krok dozadu a kukne hore. Na vrcholky stromov, pokiaľ tam dovidí. * //Chcem risknúť spadnutie?// *Krčí nosom, než sa zasa obzrie do tej cestičky a vydýchne si. * Raizes Vivas. *Prehlási, prútikom a inkantáciou. * //Urob mi most, až k tomu zvuku, popod konáre, ponad všetko ostatné. Nech ničomu omylom neublížim.// [Užívateľ seslal kouzlo Raizes Vivas. Kořeny reagují na vůli kouzelníka: mohou uvěznit nohy nepřítele, vytvořit překážku, improvizovaný most nebo ochrannou bariéru. Účinek závisí na představivosti a napojení na přírodu.]*

**Tak on sa vydá na tú svoju prechádzku zeleným mostom k hlasom lesa. Ešte by mu trebalo po ceste stretnúť troch ľudí, ktorým niečo chýba a mohla by z toho byť krásna rozprávka a dva celovečerné filmy. Jednu nohu strieda za druhou, ruky v kapsách plášt'a a na tvári s pokojnou expresiou. Zastaví sa. Akonáhle vidí ten vír, nie len tak v strede cestičky z lián. Nakrčí obočie a ďalej ním nehne. * //Čas všetko nevylieči. Občas nás len naučí ako s tým žiť... a čo mám s touto informáciou robiť?// *Ďalej krčí nosom. * Vire? Vetre? A čom toto šepkáš dookola? *Sa skúsi opýtať. Šak za to nič nedá, nie? Len ďalej necháva na tvári celkom nespokojný výraz. * //Tie ruské turnajové úlohy mali jasnejšie inštrukcie... to určó chystal ríd'a. Si pritom určó šľahol trochu z tých jeho zásob čo tajne pestuje.// *Nakloní hlavu do strany. * Mám ťa upokojiť? Alebo čo kurkurňa myslíš tým časom. To tu mám čakať? Lebo jako, ja musím byť dnu pred večerkou. Ma inak už fakt spackajú na to. *Začne tam prehlasovať, trochu viac frustrované. * Môžeš to aspoň prestať vopakovať? Šak ja znám, že čas nič nevylieči... to je vec čo učia malé decká ešte.*

TATÁ

**Žeby to vlastne presne takto pochopil? Alebo to možno chápal celej ten čas, keď tu prehlasuje, že to vie už od detstva. Zmätene zašmurká sem a tam, ako keby nechápal čo také veľkolepé urobil, že sa mu to odrazu podarilo. Len sa trochu pomalším spôsobom natočí a rozíde zasa cestou lián späť ku kamennej miske. * //Dobre, poslednej a môžem na vecu.// *Natiahne sa po tú guľu a uloží ju na posledné voľné miesto venované Ohňu. Kuká dolu, na tú guľu, než sa zasa začne obzerat' sem a tam, mlčky, snád hľadajúc čo má asi teda robiť posledné. Keď to ho už odhodí to kúzló, že? Pretože on moc asi pozornosti nejakej postave dávať nebude, kukajúc sa iným smerom. Len potom, keď je odhodenej, tak na neho uprie oči. Pokúsi sa zdvihnúť na nohy a skrikne. * Vogo, drblo ti! Máš čakať, keď chceš plniť úkol. Nie sa... *Nafukuje líčka a krokmi ide proste bližšie. Než po ňom namieri prútik ale to sa zasekne. * //-rva, nemôžem na niekoho kúzliť. Ak je to študent tak ma zasa nahlásia a poletím.// *Tak on, ako úplnej blbec sa rozbehne a skúsi mu ten nôž vyrvať z ruky. * (1 - podarí sa bez ujmy, 2 - podarí sa s ujmov, 3 - nepodarí) [Z rozsahu 1-3 padlo číslo 2.]*

**Na reznutie od noža sykne cez pery a rýchlo si druhou dlaňou skúsi chytiť tú rama, než mu ten nôž vyrve z ruky. To ním mierne tej postave zahrozí a obráti sa v smere rastliny, mieric na ňu prútikom a tismúc pery k sebe. Urobí nejakú malú inkantáciu, ale či sa mu to podarí alebo nie, je otázne. Alebo nech je čo chce, o čo sa to snaží. Ak postava zdrhá, tak po nej ďalej čučí a ak nie, tak proste postáva pred tou kytkou aj s tým nožom. Ako keby sa staval do ochrannárskej pozície. * [Užívateľ použil Medik. Student se věnuje kouzelnickému léčitelství a první pomoc i práci se zraněným má v malíku. Rychle se dá do ošetřování či analýzování. Pár mávnutí hůlkou a drobnější zranění jakoby nebyla, ta středně závažná jsou stabilizovaná a ta těžká - no řekněme, že jsou na tom lépe než kdyby tam tento student nebyl.]*

ODCHOD

Ďalej sa drží za tú ranu, než očkami pretočí niekde k tým guliam elementov. Vydýchne si. Spokojne, pokiaľ sa rozžiaria na znamenie úspešného splnenia jeho úlohy. Mrkne len tak letmo na tú svoju ruku, ktorú si dlaňou pridržiava a stisne pery k sebe, prudko odvracajú oči preč.* //Krv, krv- sakra.// *Nafúkne líčka, výraz tváre akoby mu odrazu prišlo nesmierne zle.* //Musím... toto a tie štipance, jo. Toto je prednejšie.// *A rozíde sa krokmi niekam dopreč, ponechávajúc prales svojmu vlastnému životu.